

Smrt' Čarodejnice

Smrt' Čarodejnice

Slavomír Slovenkai

Smrt Čarodejnice

Tento príbeh je fikciou autora, ktorá je inšpirovaná nespravodlivými procesmi, ktoré boli vedené proti nevinným ľuďom.

Dnes ma zavreli do jamy. Teda zavreli. To je taká zvláštna jama. Je to vlastne diera v zemi a vedú do nej chodby. Presnejšie dve. Jedna pre ľudí a druhá pre zver. Ten vchod pre ľudí je ako inak zavretý železnou mrežou. Tak isto aj ten pre zver, ktorý je na opačnej strane od tohto. Pozriem hore. Modrá obloha a tak pekne svieti slnko. A ja som tu. Tak mi treba. Kto sa prizná skončí tu. Alebo inak. Ale nepriznajte sa keď chcete znášať tú ukrutnú bolesť. Inak to ani nejde. Iba sa priznať. Hore sa nevyštvieram na to sú steny poriadne hladké a vysoké. Nemám šancu. Ani neviem kam si mám sadnúť. Alebo radšej stáť či ležať? Sadnem si oproti mreži odkiaľ má prísť smrť a hľadím na ne čakajúc kedy sa otvoria. Ani nemusím dlho čakať a už vidím tri páry svietiacich očí v šere chodby. Nadvihujú steny tlamy odhaľujú biele tesáky, ktoré sa do mňa zaboria a roztrhajú ma na kusy. Už ani neviem či v duchu alebo nahlas sa modlím k Bohu aby ma zabili rýchlo. Nech je to tak rýchlo ako je to možné. Dávať sa na to ako ma trhajú a cítiť to ... Nechcem na to ani pomyslieť. A to všetko len pretože som. Tento svet je zvrátený. Už neviem či chcem v ňom ostať žiť, ale odísť z neho takto... To sa radšej prebodnem ale nemám s čím. Doma mám nôž, ale tam sa nedostanem. Keby som to ... Mali ma obesiť. Ale nie. Chcú aby ma roztrhali. Moje telo nemôže ostať v celku. Aj tak mi useknú hlavu po tom ako sa im to nepodarí. Už sa tá mreža dvíha. A strašne pomaly. Derú sa. Zúfalo sa snažia pod ňu podhrabať aby boli pri mne čo najskôr. Nedávali im žrať. Ani vlastne neviem ako mohli chytiť troch vlkov. Prosím ťa len o jedno Bože. Nech ma zabijú skôr ako si to stihnem uvedomiť. Zavriem oči a čakám na bolesť. S posledným svetlom, ktoré vnímam vidím, ako sa podplazili popod mrežu a bežia ku mne. Počujem ich. Cítim v pôde ich kroky. Sú pri mne. Viem to. Cítim ich teplý dych. Ich mohutné telá sa dotkli mojej pokožky. Čo sa deje? Otvorím oči. Ležia. Jeden má hlavu na mojich nohách. Druhý sedí na ľavo odo mňa. A tretí sa mi chce práve dostať pod ruku. Pchá svoj ňufák medzi moju ruku a telo aby som ju nadvihla. Tak som ju nadvihla a vopchal hlavu pod ňu pričom mu zľahli uši smerom dozadu. Vyzerá tak milo. Vôbec nepôsobia nebezpečne ako v prvých okamihoch. Boh ma ušetril. Ešte nechce aby sme sa stretli. Má ma rád. Lenže ako to pochopia? V ich zdravý rozum nemôžem veriť. Oni ho hádam ani nikdy nemali. Zaznejú zdesené výkriky. Vzduchom sa nesie zdesené zistenie, že žijem. Boja sa zísť dole a vziať ma odtiaľ. Nakoniec sa im podarí odlákať vlkov. Naliehavé hlasy mi kážu aby som odstúpila od dverí, teda mreží. Spravím tak. Jeden z nich je kňaz a drží v ruke drevený kríž asi tak polovica jeho výšky a mieri nim ku mne. Dvaja vojaci mi spútajú ruky a spoločne ma vedú odtiaľto. Tiež majú okolo krku malé krížiky z dreva. Kňaz ich napomína aby sa mi nepozerali do očí. Akoby to malo niečo zmeniť. Odvedú ma do väzenia. V tejto časti nie je nikto len ja. Keď odchádzajú, pred dvere vedúce z chodby postaví veľký drevený kríž s Kristom. Má mi zabrániť v úteku. Tak tu len sedím a sedím. Na večer mi dvaja vojaci donesú krajec chleba. Boja sa, že ak mi nedajú jesť, tak im počarujem. "Čo bude teraz?"

"O polnoci ťa utopia."

"Nehovor s ňou!" napomenie ho druhý.

Odídu. Začnem jesť. Tak o pol noci sa utopím. Musí to byť za svitu mesiaca aby som na nich nemohla zoslať kľiatbu. Začnem sa modliť nech umieranie netrvá dlho. Po dlhšom čase prídu pre mňa. Vedú ma k jazeru na miesto kde je najhlbšia voda. Sú tam asi všetci, ktorí mohli prísť. Navlečú ma do vreca a nasypú ku mne kamene. Na vrchu to zaviažu ani neviem čím. Tie kamene sú tuším všade. So všeobecným nadšením ma zhodia dole. Len cítim ako

padám. S tými kameňmi som poriadne ťažká, takže letím dole rýchlo. Ani neviem či sa otáčam lebo neviem kde je hore a kde je dole. Odrazu len tvrdý náraz na vodnú hladinu. Narazila som pravým bokom. Najprv nohami a potom zvyškom. Keby to bolo najprv hlavou, mohla som už byť mŕtva. Už len klesám ku dnu. Somári tu museli dať nejaké ostré kamene a poriadne nekvalitné vrece lebo som začula ako sa začína párať. Kamene dosť rýchlo vypadávajú pričom sa diera zväčšuje. A to natoľko, že kým dopadne na dno tak môžem z neho vystrčiť ruky. Som na dne. Rozmýšľam či sa radšej nemám utopiť ako vyplávať hore nad hladinu. Ale nedokážem sa sama zabiť. Zbavím sa vreca a posledné kamene padnú na dno. Nejako sa mi podarí plácať hore. už mám hlavu nad hladinou.

Konečne vzduch. Ach nie. Mesiac zatiaľ zašiel pod mrak . Ako náhle ma zbadajú ma zbadajú tak ma idú vytiahnuť a odniesť späť do väzenia. všetci kričia že som čarodejnica. Som ticho. Aj tak by som ich nepresvedčila o opaku. Možno by bolo lepšie keby som zomrela. Ktovie čo si pre mňa pripravia. Ale Boh ma v tej jame zachránil. Myslím, že aj tento krát stál pri mne. Má som mnou nejaký plán? Keby im osvietil mysle. Aby si prestali myslieť tieto veci. Zatvorená vo svojej cele čakám na to čo sa bude diať. Asi by som si mala pospať. Až teraz som si všimla že mám na sebe zopár modrín od kameňov keď som narazila na vodnú hladinu. Nejako si ľahnem aby som na ne netlačila. Nebolia ma veľmi ale príjemné to práve nie je. Prinesú mi raňajky. Nič sa nepýtam, len ich zjem. Keď to pôjde tatko ďalej, tak čím viac budú mať neúspešných pokusov o moje zabitie, tým lepšie alebo väčšie množstvo jedla sa mi dostane. Dnes mám dva krajce chleba. Prejde celý deň a nič sa nestane. Začína mi to byť podozrivé. Po troch dňoch asi v čase obeda prídu pre mňa.

"Ako ma chcete teraz zabiť?" opýtam sa znudene, lebo som unavená jednotvárnosťou mojich posledných dní.

"Prišiel biskup. Chce ťa vidieť, bosorka." odvrkne.

To znamená len jedno. Oni sú v koncoch. Možno sa mi ho podarí presvedčiť o opaku. Zachmúrená obloha na mňa hľadá z výšin nedosiahnuteľných. Čerstvý vzduch ma obklopuje. Aj som takmer zabudla aké je to tu hore. Tam dole je to také akoby aj ten vzduch bol bez energie. Zvláštne, že mi to doteraz nevadilo. Zase v tej veľkej miestnosti. Prichádzame cez veľké dvere uličkou vytvorenou drevenými lavicami po oboch stranách. V prvých radoch sedia bohatší a postupne to klesá. Postavia ma do drevenej akoby ohrady do výšky môjho pása, približne. Stráž stojí po mojich stranách. Oproti mne na veľkom kresle bude sedieť biskup. Po bokoch kňazi a potom zopár miništrantov. Čo nesmie chýbať, znak ich viery. Prosím ťa daj im pochopenie nech vidia a chápu, že nie som to za čo ma označujú.

Biskup začne: "Donieslo sa mi, že si čarodejnica."

"Nie som, vaša svätosť."

Čo spôsobí pohoršenie davu.

On ich ale utíši : "Vypočujeme ju nech hovorí čokoľvek."

Sú ticho.

"Ale priznala si sa."

"Donútili ma."

"Aj keby bola pravda čo hovoríš, čomu sa ale ťažko verí, akoto že ťa neroztrhali zveri?"

"Prosila som Boha a on ma ušetril."

"Tak to by bol zázrak. Koľkí prosili a zomreli. Mnoho veriacich bolo zabitých a Boh ich neušetril," hovorí ku mne neveriacky.

"Neviem prečo si ma nepovolal k sebe."

"A ako si sa potom dostala z vreca?"

"Bolo tam veľa ostrých kameňov, roztrhlo sa," snažím sa to vysvetliť.

"Otče, prečo si myslíte, že je bosorka?" , opýta sa miestneho kňaza.

Miestny kňaz sa postavil a začal svoju reč: "O tom niet pochýb. Tým vlkom počarovala. Z vreca sa dostala nejakými čarami. Celý čas bolo vidieť mesiac až do chvíle kým sa neobjavila nad hladinou. živá. A priznala sa sama. Síce to najprv zapierala. Ale priznala sa keď uvidela kríž."

"Je to tak? Priznala si sa vtedy?" opäť padne otázka na mňa.

"Áno." Ale boli by použili mučenie keby som to nepovedala.

"A prečo ste ju vlastne odsúdili?" hovorí ku kňazovi.

"Žije sama. Takmer v lese. Nakupuje a pri tom nemá mať ako peniaze. Odrazu vie aj čítať aj písať. Chcela poslať list. Prečítam z neho ako dovoľíte."

Ach nie. Všetko zle pochopil. Pokúsim sa to vysvetliť:

"Pred dňami som zachránila muža. Naučil ma čítať aj písať a dal mi peniaze. Jemu som písala. "

Kňaz mi neverí: "Muž ktorého nikto nikdy nevidel."

Odkašle si, vytiahne list a začne čítať:

"Temnotu mám v duši.

Srdce mám v ohni.

Príď ku mne.

Opusť zúfalé náreky duši.

Bud' so mnou kým príde svetlo.

Bud' so mnou keď sa tento svet zmení v peklo."

A som skončila. "Prineste svätenú vodu." povie biskup. Kňaz jednu vytiahne.

"Kvapni jej na ruku," prikáže.

Nastavím ruku. Padá prvá kvapka. Keď dopadne prudko odtiahnem ruku. Neviem čo to je ale to čo to malo byť určite nie. Tá bolesť je strašná.

"Čo ste mi to dali?"

"Svätenú vodu ty bosorka."

To určite. Na dlani mám spálenú kožu.

"Keď to je to čo hovoríš tak si kvapni aj ty," vyzvem ho ale na moje prekvapenie mi vyhovie. Tiež sa mu vypáli koža.

"Vidíte? Premenila ju aby aj mňa popálila."

To som mala čakať. "Ja som to nebola. Doneste inú a uvidíte že nie som."

Biskup pošle svojho kňaza. On odíde. Po chvíli sa vráti.

"Vaša svätosť. Vyparila sa. Fľaštičky sú prázdne."

"Ako sa tomu opäť vyhla." povie kňaz.

No jasné. Určite si ich vyprázdnil ty.

"Cez všetky dôkazy, ešte stále tvrdíš, že nie si čarodejnica?" opýta sa ma biskup.

"Nie som." Ale už ich nepresvedčím. Akoby som niekedy aj mala šancu.

"Aj keď prvotné obvinenia sú pochybné, ďalšie okolnosti spolu s listom a následným dokazovaním, ťa usvedčujú z bosoráctva. Do zajtra sa postaví hranica a tam zhoríš. "

Dúfala som, že aspoň on bude mať viac rozumu a pochopí, že som obyčajný človek. Keby sa vrátil. Keby sa vrátil skôr ako ma upália. Nechali by ma ísť. Alebo by ublížili aj jemu. Pochybujem už o ich zdravom úsudku. Nech radšej nechodí. Nech nevidí ako umieram. Nech netrpí. Nech si ma pamätá z tej noci a nie ako budem horieť. Nejem, nepijem. Nevnímam ani čas. Všetko ide mimo mňa. Nič už na tomto svete nemá zmysel. Nie je so mnou a zajtra zomriem. Ani nespím.

A už ma vedú za všeobecného nadšenia. Obloha je zatiahnutá mrakmi čiernymi ako noc. Už ju vidím. Nástroj mojej smrti. Stojací kôl obklopený drevom. Pripútajú ma k nemu reťazami. Hranicu poliali niečím horľavým a zapálili to.

"Bože, vezmi ma z tohto sveta. Už nemám prečo žiť."

Z oblohy sa znesie blesk a ukončí môj život.